

BİR SABAH

Allahu ekber Allahu ekber...

Dili damağına yapışmış bir şekilde uyandı genç adam. Sirtının terden ötürü ıslandığını, onu uykusundan uyandıran sesin ezan sesi olduğunu anladı. Sokak direğinin ışığıyla tam karanlık olmayan odasında gözleri tavana dikili düşüncelere daldı. Geçmişin karanlık kuyularını aydınlatmaya çalışıyordu bu alacakaranlıkta ama sanki bir engel yahut sınır varmış gibi belli bir huduttan ötesine geçemiyordu. Yüzünü tatlı bir tebessüm esir aldı...

Kulağında ismi yankılanıyordu: Veysel. Köydeki tarlalarından evlerine doğru babasıyla yol alıyordular. Tabi altı yaşında bir çocuk olan Veysel, kızdıran güneşin altında iyice susamış bir halde babasının kocaman adımlarına, kendine göre büyük adımlarla ayak uydurmaya, yetişmeye çalışıyordu. Dudaklarının yüzeyinde, özellikle alt ve üst dudağın birleştiği yerde iyice beliren, bilimsel olarak adını bilmediği, beyaz renkte, biraz yapışkan olan, tükürüğü andıran, ağzını nefes alıp vermek üzere her açıp kapayışında varlığını daha şiddetli hissettiği o masum küçük çocuk eliyle silmeye çalışıyordu. Velhasıl bir çeşme başında buldu kendisini. Çöller aşmış Mecnun gibi, dağlar delmiş Ferhat misali çeşmeye koştı ve ağzını dağın eteklerinden büyük bir coşkuyla gelen, doğal, soğuk mu soğuk, ilaç gibi suyun altına dayadı. Çenesinden süzülüp göğsünden aşağı inen su damlalarını, güneşten kavrulan ufacık bedeni, anında vücut ısıyla dengeliyordu ve Veysel tişörtünün o su ile ıpslak olduğunu ancak rüzgârla soğuyan suyun soğukluğunu hissedince anlıyordu. Köyde komşularının çocukları ile köyün horozlarını kovalıyordu. Hiç eksik olmayan tezek kokusu eşliğinde oynuyordu köyün çocukları, ilerde yaşayacakları hayatın zorluklarından bihaber şekilde... Ara sır ahıra iniyordu. Büyükbaş hayvanlardan korkuyordu, küçükbaşlardan o kadar korkmazdı. En çok kuzuları severdi. Bir de baktığında gözünü kamaştıracak kadar parıldayan, bembeyaz renkte, endamlı bir cüsse ve güzel püsküllü bir kuyruğa sahip bir tane atları vardı ki kendisini onun üzerinde âlemleri dolaşıp cenk ederken hayal ederdi hep. Öte yandan sokak hayvanları vardı: kedisi, köpeği, tarla faresi, kuşu, böceği... Her birini çocuk gözüyle görüyorlardı. Kimisini seviyorlardı kimisinden nefret ediyorlardı. Odasından fazla dışarı çıkmayan Veysel dünyadaki her güzelliği odasından ve içindeki sedir yatakla hemen başucundaki gaz lambasından ibaret sanıyordu. Sonra evin diğer odaları olduğunu fark etti. Daha sonra evlerinin bahçelerinin olduğunu, tarlalarının olduğunu. Kocaman dünya dedikleri bu olsa gerek dedi kendi kendine. İlerleyen zamanda görebildiği dağları hudut olarak belirlemişti ve ona göre o karlı dağlarla sınırlıydı dünya. O dağların ardında hiçbir şey yoktu. Aradan yıllar geçti. On altı yaşında olan Veysel ailesiyle birlikte köylerinden bütün mal varlıklarını satarak, adeta köy ile bağlarını kopararak, şehirde yaşamaya başlamışlardı. Artık ne çok sevdiği atı ne de genzini yakarcasına içine dolan tezek kokusu vardı. Binebileceği atın yerini, dört tekerleği bulunan motorla hareket eden makineler, soluyacağı oksijenin yerini egzoz dumanları ve şifa dolu köy pınarının yerini

tahminince –su sürekli bulanık akıyordu ve kıyaya vuran hayvanlar vardı- zehirli sular almıştı. Son zamanlarda haber bültenlerinde sıkça rastladığı bir başlık vardı Veysel'in. Kimi zaman dinlediği, kimi zaman izlediği haberlerde karşısına çıkıyordu: 'Küresel Isınma'. İzlediği birkaç videodan sonra bu kavram daha da sağlam yerleşti aklına. Eriyip yok olan kocaman buz kütleleri, yükselmeye başlayan deniz seviyeleri... Bu vakaların nedenleri olarak sürekli aynı şeyler tekrarlanıyordu. Arabaların egzozlarından çıkan gazlar, fabrikaların saldığı zehirli gazlar, sıkılan parfümler, radyasyon salgılayan elektronik cihazlar... Çocukken köyde sabahın ilk ışıklarında yemyeşil ağaçların arasında soluduğı bol oksijenli temiz hava aklına geldikçe iç çekiyordu, içine aldığı bu nefesin zehirli olduğunu fark edemedi.

Gelişen çağda evlerinde bilgisayar, internet kendisinde ise iyi denilebilecek gösterişli bir cep telefonu vardı. Sosyal paylaşım sitelerine kaydolup kimi zaman paylaşımlar yapıyor, kimi zaman paylaşılanları beğeniyor, kimi zaman favorilerine ekliyor... Bir de arabaları vardı artık. Onlar da uymuşlardı bu sinsi zamanın gereklerine. Anne ve babasıyla beraber yaşayan Veysel, üniversite sınavının sonuçlarının açıklanması ile bir başka şehire, büyükşehire, tek başına kendi ayakları üzerinde ilk kez duracağı sahneye çıkmaya hazırlanıyordu. Su gibi akan zaman gelip geçti. On dokuzuna vurmuştu yaşı. Hayaller ve gerçekler hatırına geldi. Çocukken kurduğı dünya hatırına geldi. Dünyanın o ufacık dağlardan oluşmadığını, o dağların ardında nice dağların olduğunu anladı. Bir ailesiyle beraber yaşadığı şehire bakıyordu, bir geçmişe dönüp köyüne, bir de geleceğe yönelip büyükşehir yaşantısına. Bütün taşları yerine oturtmaya çalışıyordu. Yaşı ilerledikçe aklının, akli genişledikçe anladıklarının, anladıkları çoğaldıkça sınırlarının sınırı olmadığını idrak ediyordu. Dünya bunlardan ibaret sanıyordu. Oysa üniversite yıllarında önce fikir, ruh sonra fiziki güzelliğine vurulduğı, adeta kendisini kaybettiğı, ilk başlarda gönlünün daha sonra ise nefsinin arzusuna yenik düştüğü, adının önemsiz olduğı o yâre gönlünü kaptırdığında anladı ki maddenin yanında ruh da var bu âlemde. Hayatında aldığı en acımasız darbe, edindiğı en vicdansız deneyim oldu bu. Hayatını bağladığı kulun, hayatına işkence ediyor olması... Veysel o vakit anladı ki sevilecek bir yâr varsa o yâr Allah'tır. Kul yaratıcısını ne ölçüde sever ve ona şükürünü sunarsa yaratan da kuluna mükâfatını verirdi elbette. Üniversitenin son yıllarına geldi Veysel Efendi. Ailesi içinde bu unvan sürekli kullanılırdı ama zamanla herkes kullanmaya başladı. Çünkü ismiyle bütünleşen efendi sözcüğü kendisiyle birebir örtüşen bir sıfattı adeta. Büyüklerine saygıyı, küçüklerine sevgiyi, örfünü geleneğini, dinini kitabını bilen; o şuurda hareket eden biriydi Veysel. Büyükşehire de ailesinden ayrı yaşamaya da zamanla alıştı. İlk başlarda çok zorlandı, anne-baba desteğinin yoksunluğunu hissetmeye başlayınca ama insanoğlu gün geçtikçe her şeyi benimsiyor ve her şeye ayak uydurmaya başlıyor şartlara ve duruma göre. Ayaklarının üstünde durmayı başaran her insan gibi Veysel de okulunu bitirdi ve ilk vurulduğı kız ile evlendi. Kendisini huzurlu hissettiğı, maaşı iyi bir işle meşgul olan Veysel, ailesini geçindirebiliyordu. Üç çocuk sahibi bir baba olan Veysel, bir Pazar günü gözlerini güneşli bir güne açtı. Kuşlar cıvı cıvı ötüyordu. Eşine ve çocuklarına kahvaltı hazırlamak üzere yatağından sessizce doğrulan Veysel, ellerini ve yüzünü yıkadıktan sonra mutfağına yöneldi.

Eksik olan kahvaltılıkları tamamladıktan sonra bahçeden yeni kopardığı, tıpkı köyündeki güzel kıpkırmızı taze domatesleri andıran domatesten ve her daim yeşilmişçesine mutluluktan sırttan salatalıklardan üzerlerine zeytinyağı gezdirerek enfes bir salata hazırladı. Çayını da ağır ağır kısık ateşte demleyen Veysel, son olarak omlet yapıp eşini ve çocuklarını kahvaltıya çağıracaktı. Omlet için gerekli olan tava, mutfak dolabının üst rafındaydı. Uzanamayacağını anlayan Veysel, çatlamaş olan tezgâha çıkmayı tercih etmeyerek bahçeden ahşap bir sandalye getirdi. Üzerine çıktı ve tavaya doğru uzandı. Tavayı tam alacakken arkadan gelen eşinin sesiyle 'Veysel, uyandın mı?' irkilen Veysel dengesini kaybederek düştü ve düşerken de başını yere vurdu...

Sırtının tekrar terden dolayı ıslandığını fark eden Veysel'in kulağına ezanın son nidası geliyordu: La ilahe illallah.

Hafızasının sınırlarını iyice zorlayan Veysel, hastanede doktorların başucunda vızır vızır geçtiğini hatırlıyordu yarım yamalak. Doktorların ağzından çıkanlara kulak misafiri oluyordu lakin anlamıyordu duyduğunun ne manaya geldiğini. Hafıza kaybının, geçici hafıza kaybının ne demek olduğunu bilemiyordu. Doktor, karısına ve çocuklarına telkinlerde bulunuyordu... Ve şimdi gecenin sessizliğini delen sesin usulce çekilmesinden sonra lavaboya yöneldi. Ellerini yıkadıktan sonra yüzüne su serpti ve başını kaldırıp aynaya baktı ki ne altı yaşındaki Veysel'den ne on altı yaşındaki halinden ne de kahvaltı hazırladığı o sabah ki halinden eser yoktu. Yüzünde çoğalan kırışıklıklar, ağaran saçlar ve sakallar, zihnindeki yıpranmalar, düşüncelerdeki çatlaklar... Hepsini sabah namazına uyandığı bu gecede tekrar yaşayan Veysel, eşini ve çocuklarını uyandırdı.

Her tarafı su içinde kalan Veysel, önce gözyaşlarını sildi daha sonra temizlenerek bir zamanlar deliler gibi sevip bağlandığı daha sonra kendisini derinden vurduğu yâden ayrılarak bulunduğu ilahi aşk ile yanmaya başladı. Faniden elini ayağını çekmeye karar veren Veysel bu haz ile rabbine bir kez daha şükredip aczini bildirmek üzere yüzeyi tüy toplamaya başlayan seccadesine yöneldi. Sürekli geçmişe dönüp de tıkanan Veysel bugün gidemediği kadar geçmişe giderek bir film şeridi gibi gözünün önünden geçen hayatında nice badireyi atlattığının farkına vardı. Zaman ilerledikçe insanların ve insanlığın bozulduğunu kavradı. Asıl aşkın ilahi aşk olduğunu idrak etti. Başlangıçta deliler gibi sevdiği sonraları terkedildiği ve ilerleyen yıllarda tekrar bir araya gelerek evlendiği eşi, kocasının bu hale gelmesine kendisinin neden olduğunu düşünerek vicdan azabı çekmeye başladı. Geçici hafıza kaybı yaşayan kocasına her türlü yardımı yapıp bütün fedakârlıklara katlanan eş, kocasının hafızasının geri gelmesiyle yeniden eski saadetlerine kavuştu. Ve insanlar olarak hayatın bir imtihan dünyası olduğunu, eşile birlikte tecrübe ederek anladılar.

Veysel rabbin huzurundan ayrıлып ellerini semaya kaldırdı: âmin, âmin, âmin...